

Β΄ ΚΥΚΛΟΣ

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΤΟ ΣΤΕΡ

18/1/2010 **Μια μέρα του καλοκαιριού** *Χιροκάζου Κόρε Εντα*

25/1/2010 **Κυριακάτικο κάλεσμα** *Αντριάν Σιτάρου*

1/2/2010 **Fish Tank** *Αντρέα Άρνολντ*

8/2/2010 **Welcome** *Φιλίπ Λιορέ*

15/2/2010 **Η γη των κοκκινων ανθρώπων** *Μάρκο Μπεκίς*

22/2/2010 **Γλυκειά Έξαψη** *Αντρέι Βάιντα*

1/3/2010 **Ο χρόνος που απομένει** *Ελάι Σουλεϊμάν*

8/3/2010 **Καμπέι, η μητέρα μας** *Γιότζι Γιαμάντα*

15/3/2010 **Αγριόχορτα** *Αλέν Ρενέ*

22/3/2010 **Σκότωσα τη μητέρα μου** *Χαβιέ Ντόλαν*

12/4/2010 **Η μάχη του Αλγερίου** *Τζίλο Ποντεκόρβο*

19/4/2010 **Ο μεγάλος ύπνος** *Χάουαρντ Χοκς*

Η ΓΗ ΤΩΝ ΚΟΚΚΙΝΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ LA TERRA DEGLI UOMINI ROSSI

Σκηνοθεσία: Μάρκο Μπεκίς

Σενάριο: Marco Bechis, Luiz Bolognesi,
Lara Fremder

Ηθοποιοί: Κλαούντιο Σανταμαρία, Αλιτσέλια
Μπατίστα Καμπρέρα, Κιάρα Κασέλι,
Αμπρόσιο ντα Σίλβα Πέντρο,
Αντεμίλσον Κονσιάντσα Βέργκα

Μουσική: Andrea Guerra

Φωτογραφία: Helcio Alemao Nagamine

Μοντάζ: Jacopo Quadri

Χώρα: Βραζιλία (Έγχρωμη)

Διάρκεια: 104΄

Διακρίσεις: - Βραβείο Διεθνούς Αμνηστίας στον
Μάρκο Μπεκίς
(Φεστιβάλ Motovun, 2009)
- Προτάθηκε για Χρυσό Λέοντα
στο Φεστιβάλ Βενετίας 2009 και
σε πολλά ακόμη Φεστιβάλ.

Πρώτη προβολή: Ώρα 8.15 μ.μ.

Δεύτερη προβολή: Ώρα 10.30 μ.μ.

Στην περιοχή Μάτο Γκρόσο ντο Σουλ της Βραζιλίας, οι λευκοί γαιοκτήμονες απολαμβάνουν μια ζωή με όλες τις ανέσεις. Διαθέτουν μεγάλες γόνιμες εκτάσεις και τις νύχτες διασκεδάζουν παρέα με τους τουρίστες οι οποίοι έρχονται στα μέρη για να παρατηρήσουν τα εξωτικά πτηνά.

Στις παρυφές της περιοχής έχουν παραγκωνισθεί οι ιθαγενείς ινδιάνοι, των οποίων η ζωή γίνεται όλο και πιο ανυπόφορη. Ιδιαίτερα οι νέοι, είναι εγκλωβισμένοι σε οικισμούς από παράγκες χωρίς προοπτικές στη ζωή τους και το μόνο που μπορούν να περιμένουν είναι μια απάνθρωπη δουλειά στις καλλιέργειες ζαχαροκάλαμων. Κάτω από αυτές τις συνθήκες πολλοί νέοι οδηγούνται στην αυτοχειρία. Ένα ανάλογο περιστατικό γίνεται η αφορμή για εξέγερση. Με αρχηγούς το Νάντιο και το μάγο της φυλής, οι ιθαγενείς Γκουαράνι κατασκηनोंν στις φυτείες και διεκδικούν πίσω τη γη τους.

Οι δύο αντίθετοι κόσμοι συγκρούονται

σφοδρά, τόσο μεταφορικά όσο και στην πραγματικότητα. Όμως παρόλο το μίσος και το θυμό, η κάθε πλευρά είναι εξίσου περίεργη και γοητευμένη με την άλλη. Μια περίεργεια που οδηγεί σε έναν βαθύ δεσμό ανάμεσα στο νεαρό Οσβάλντο και την κόρη ενός γαιοκτήμονα...

Η σύγκρουση δύο διαφορετικών πολιτισμών που αναγκάζονται να συνυπάρξουν.

” ... μια παθιασμένη δουλειά που σε καμία στιγμή δεν κρύβει τις ειλικρινείς προθέσεις της! ...πρώτη φορά οι ιθαγενείς Γκουαράνι του Αμαζονίου ερμηνεύουν πρωταγωνιστικούς ρόλους και δεν αποτελούν διακοσμτικό στοιχείο.”

Η προσπάθεια μιας ομάδας Ινδιάνων της Βραζιλίας να ξαναποκτήσει τη χαμένη γη της, σε μια όμορφη, συγκινητική, με ωραίες ερμηνείες ταινία.

Όταν οι Ευρωπαίοι έφθασαν αρχικά στη Νότια Αμερική, οι ιθαγενείς Γκουαράνι ήταν μεταξύ των πρώτων λαών που συνάντησαν. Εκείνη την εποχή οι Γκουαράνι ήταν περισσότεροι από 1.5 εκατομμύριο, στην περιοχή που τώρα βρίσκεται η Παραγουάη, η Βραζιλία, η Βολιβία και η Αργεντινή. Σήμερα έχουν επιβιώσει ελάχιστοι. Στη Βραζιλία υπάρχουν τρεις ομάδες Γκουαράνι, από τις οποίες οι Καϊοβά είναι οι περισσότεροι, περίπου 30.000. Ζουν στην επαρχία Mato Grosso do Sul, στο νότιο μέρος της Βραζιλίας, κοντά στα σύνορα με την Παραγουάη. Οι Γκουαράνι – Καϊοβά είναι οι απόγονοι εκείνων των ιθαγενών που, στο τέλος του 17ου αιώνα αρνήθηκαν να συμμετέχουν στις ιεραποστολές των Ιησουϊτών. Παρά την επαφή τους εδώ και αιώνες με άλλες φυλές, έχουν διατηρήσει την ταυτότητά τους και είναι βαθιά πνευματικοί άνθρωποι. Οι Γκουαράνι βλέπουν την εισβολή στα εδάφη τους όχι μόνο ως κλοπή, αλλά και ως σοβαρή επίθεση στην ίδια την ταυτότητά τους.

Οι ιθαγενείς Γκουαράνι-Καϊοβά της Βραζιλίας υποφέρουν τρομερά από την απώλεια σχεδόν όλου του εδάφους τους, το οποίο καταπατήθηκε και έχει καταστραφεί από τους αγρότες από τα τέλη του 1800. Στα πορτογαλικά “Mato Grosso” σημαίνει “πυκνό δάσος” αλλά σήμερα δύσκολα θα χαρακτήριζε κάποιος δάσος την έκταση με τροπική βλάστηση που έχει απομείνει. Για τους Καϊοβά δεν έχει απομείνει αρκετό έδαφος για να τους στηρίξει μέσω του κυνηγιού, της

αλιείας και της γεωργίας, και πολλά παιδιά πάσχουν από το σοβαρό υποσιτισμό. Προκειμένου να επιζήσουν, οι ενήλικοι και οι νέοι αναγκάζονται να βρουν εργασία ως εποχιακοί εργάτες στις φυτείες καλάμων ζάχαρης και τις οينوπνευματοποιείες που βρίσκονται στην περιοχή. Τρεις μήνες εργασίας σε συνθήκες σχεδόν σκλαβιάς αποφέρουν μόνο μερικές δεκάδες δολάρια ανά άτομο. Αλλά ακόμη και αυτές οι δουλειές τα τελευταία χρόνια είναι δύσκολο να βρεθούν δεδομένου ότι η αυξανόμενη μηχανοποίηση καθιστά το εργατικό δυναμικό περιττό. Τα τελευταία 20 χρόνια, πάνω από 517 Γκουαράνι-Καϊοβά έχουν αυτοκτονήσει. Πολλοί ήταν νέοι άνθρωποι, ο νεώτερος μάλιστα ήταν μόλις 9 χρονών. Κουρασμένοι από την αναμονή να επέμβουν οι αρχές για να πάρουν πίσω κομμάτι της γης τους, εδω και μερικά χρόνια οι κοινότητες των ιθαγενών έχουν αρχίσει να ανακαταλαμβάνουν μόνοι τους τα εδάφη (ενέργειες γνωστές και ως Retomadas) προκαλώντας βίαιες αντιδράσεις από τους αγρότες και τους μπράβους, που προκειμένου να τους εκφοβίσουν καταφεύγουν στη βία και μερικές φορές σε δολοφονίες.

(Σημείωση: στη Βραζιλία σήμερα ζουν 460.000 ιθαγενείς, 225 φυλές, 40-60 απομονωμένες ομάδες. Το 12% της έκτασης της Βραζιλίας υποδεικνύεται ως έδαφος που ανήκε στους ιθαγενείς, το συνολικό ποσοστό αυτού που σήμερα τους ανήκει είναι 0%).

.....

Με τον αγώνα μιας ομάδας Ινδιάνων της Βραζιλίας να ξαναποκτήσουν τη γη τους καταπιάνεται η συγκινητική αυτή δραματική ταινία, στην οποία πρωταγωνιστές είναι ιθαγενείς Γκουαράνι του Αμαζονίου. Υστερα από μια ειρωνική σκηνή, που θυμίζει το «Αγκίρε» του Χέρτσok, με φτωχούς Ινδιάνους, μισόγυμνους και βαμμένους, να ρίχνουν βέλη σε λευκούς οι οποίοι ταξιδεύουν στο ποτάμι σε κανό, που αμέσως μετά καταλαβαίνουμε πως όλο είναι στημένο για τουριστικούς σκοπούς,

περνάμε στο αληθινό πρόβλημα: δηλαδή της επιβίωσης των ανθρώπων αυτών που δεν μπορούν να βασιστούν σε τουριστική ελεημοσύνη. Ετσι κάποια στιγμή, όταν δύο νέοι της φυλής αυτοκτονούν, μια μικρή ομάδα, μαζί με τον αρχηγό τους, εγκαταλείπει τον καταυλισμό και κατασκηνώνει έξω από το κτήμα ενός λευκού που έχει καταπατήσει τη δική τους γη και τους εμποδίζει να φτάσουν ως το δάσος, που εξαιτίας της εκμετάλλευσής της γης έχει περιοριστεί επικίνδυνα.

Ο Μπέκις παρουσιάζει μέσα από απλές, καθημερινές σκηνές, μ' ένα στιλ συγγενικό με του ντοκιμαντέρ, τόσο την πλευρά των Ινδιάνων με τα οικογενειακά (μαζί κι ένα φλερτ του γιου του αρχηγού με την κόρη του γαιοκτήμονα) αλλά και τα προβλήματα επιβίωσης όσο κι από εκείνη της οικογένειας του γαιοκτήμονα που προσπαθεί με κάθε τρόπο να τους διώξει από την «περιοχή του». Παράλληλα, αφήνει να βγουν στην επιφάνεια και τα διάφορα οικολογικά προβλήματα. Συνολικά μια συγκινητική, όμορφη ταινία, με ωραίες ερμηνείες.

ΝΙΝΟΣ ΦΕΝΕΚ ΜΙΚΕΛΙΔΗΣ
ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ

Διεσδυτική ματιά του Χιλιανού Μάρκο Μπέκις στη σχέση των ιθαγενών Γκουαράνι στο Μάτο Γκρόσο ντο Σουλ της Βραζιλίας με τους λευκούς γαιοκτήμονες της περιοχής. Ο Μπέκις αποφεύγει απλουστεύσεις και σχήματα, περιγράφοντας την ασφυξία αλλά και την εσωτερική διάλυση μιας κοινότητας ιθαγενών. Κεντρικά πρόσωπα της ταινίας είναι δύο νεαροί Γκουαράνι που δεν έχουν θέση στον κόσμο των λευκών και ταυτοχρόνως αποκόβονται από τις ρίζες τους.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΠΟΥΡΑΣ
ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

Μια πραγματική κατάσταση, γίνεται υλικό για εθνολογικό δράμα με μυαλό και διεσδυση από τον Ιταλο-Χιλιανό Μάρκο Μπέκις. Η αντίθεση των προνομιούχων γαιοκτημόνων με τους περήφανους πρώην ιδιοκτήτες της πατρογονικής γης τους είναι δραματική και όχι ντοκιμενταρίστικη, με μίνιμουμ αφήγηση και έμφαση στη γεωγραφία των προσώπων. Ο Μπέκις σέβεται τον τόπο, μια σχεδόν μυθική νότια Βραζιλία, σαφώς και παίρνει το μέρος μιας ράτσας που απειλείται με εξαφάνιση και σχεδόν τους ταυτίζει με τον απειλούμενο Αμαζόνιο – είναι οι ανθρώπινες ρίζες του, και όπως προβλέπουν οι στατιστικές, όχι για πολύ. Η σκηνή που οι ιθαγενείς αναγκάζονται να βγάλουν μεροκάματο προσποιούμενοι

τους ιθαγενείς σε boat tours για τους ξένους επισκέπτες τα λέει όλα.

ΘΟΔΩΡΗΣ ΚΟΥΤΣΟΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ
LIFO

ΜΑΡΚΟ ΜΠΕΚΙΣ

Ο Μάρκο Μπέκις γεννήθηκε στο Σαντιάγο της Χιλής το 1955, από μητέρα Χιλιανή και πατέρα Ιταλό. Μεγάλωσε στο Σάο Πάολο και στο Μπουένος Άιρες. Το 1977 εκδιώχθηκε από την Αργεντινή για πολιτικούς λόγους και πήγε στο Μιλάνο. Έζησε μεγάλες περιόδους στη Νέα Υόρκη, το Λος Άντζελες και το Παρίσι. Πριν ασχοληθεί με τον κινηματογράφο, σπούδασε οικονομικά στο πανεπιστήμιο Bocconi του Μιλάνου, και δούλεψε ως δάσκαλος σε δημοτικό σχολείο στην Αργεντινή, φωτογράφος στο Παρίσι και εικαστικός στη Νέα Υόρκη. Το 1982 ο Μάρκο Μπέκις σε συνεργασία με τη Διεθνή Αμνηστία φιλοτέχνησε την εικαστική εγκατάσταση «Desaparecidos, donde sono?» στο Μιλάνο σε ένα στρατόπεδο συγκέντρωσης. Στη συνέχεια γύρισε ταινίες μικρού μήκους, ντοκιμαντέρ και πειραματικά βίντεο που προβλήθηκαν σε σημαντικά φεστιβάλ (Κάννες, Βενετία) για τα οποία έχει κερδίσει 14 διακρίσεις και βραβεία. Το 2004 ο Μάρκο Μπέκις ίδρυσε την εταιρία KARTA FILM και άρχισε την προετοιμασία για τη “ΓΗ ΤΩΝ ΚΟΚΚΙΝΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ”, την πρώτη του ταινία ως παραγωγός, σε συνεργασία με την εταιρία CLASSIC του Αμεντέο Παγκάνι.

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ

BirdWatchers - La terra degli uomini rossi (2008), Figli/Hijos (2001), Garage Olimpo (1999), Luca's Film (1997), Alambrado (1991).

